

4

Κατά την παγίαν Νομολογίαν του Συμβουλίου της 'Επικρατείας, τό κατά παρέκκλισιν παγίων διατάξεων του Συντάγματος θεσπισθέν διά Συντακτικής Πράξεως απαράδεκτον τῆς αἰτήσεως ἀκυρώσεως κατά πράξεων τῆς Διοικήσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς 'Επικρατείας, ἔχει ὡς προϋποθέσιν πρᾶξιν ἐκδοθεῖσαν συμφῶνως πρός τοὺς ὑπό τῆς Συντακτικῆς Πράξεως διαγραφομένους ὄρους καί ἐντός τῶν τασσομένων ὑπ' αὐτῆς ὀρίων ἀρμοδιότητος καί χρονικῶν περιορισμῶν. Ἐξ αὐτοῦ προκύπτει ὅτι μόνον ὑπό τὴν ἀνωτέρω προϋποθέσιν θεσπίζεται τό απαράδεκτον, ὅπερ ἀντιθέτως ὄν ἰσχύει, ὁσάκις ὄν συντρέχει ἡ ἀνωτέρω προϋποθέσιν ὑπό τὴν ὁποιανδήποτε τελεί, παραόεκτικῶς προβαλλομένων, καί ἐξεταζομένων λόγων ἀκυρώσεως ἐν σχέσει πρός μὴ τήρησιν ὄρων καί προϋποθέσεων τασσομένων ὑπ' αὐτῆς τῆς Συν. Πράξεως.

Ἐν προκειμένῳ, τό Σ.Τ.Ε. διά τῶν ἐκδοθεισῶν ἀποφάσεών του ἐπὶ τῶν ἀσκηθεισῶν ἐκ μέρους 21 ἐκ τῶν ἀπολυθέντων δικαστικῶν λειτουργῶν αἰτήσεων ἀκυρώσεως κατά τῶν πράξεων ἀπολύσεώς των, ἔκρινεν ὅτι αἱ πράξεις αὗται εἶναι ἀκυρωτέαι, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὄν ἐτηρήθη, κατά τὴν ἔκδοσίν των, ἡ γενικωτέρα καί θεμελιώδης ἀρχὴ τοῦ δικαίου ὡς πρός τό δικαίωμα προηγουμένης ἀκυρώσεως τοῦ κρινομένου πρός ἀπόλυσιν, δι' ἧς ἀρχῆς διασφαλίζεται στοιχειῶδες δικαίωμα ὑπερασπίσεως καί ὅπερ δικαίωμα ἔκρινεν ὅτι καί ἐξ αὐτῆς τῆς Συν. Πρ. προέκυπτεν ὅτι ἡθεληθῆ ὅπως παραμείνη σεβαστόν καί ἀπαραβίαστον.

5

Ἐν πάσῃ ὁμοῦ περιπτώσει ^{εἶναι ἀκατανόητος ἡ} ἐπιχειρουμένη ἀντιστροφή τῶν ρόλων τῆς Ἐκτελεστικῆς καί Δικαστικῆς ἐξουσίας. Τό Σ.Τ.Ε., ὡς ἀνώτατον Διοικητικόν Δικαστήριον τῆς Χώρας, κρίνον ἐπὶ τῶν ἐνώπιόν του ἀσκουμένων αἰτήσεων ἀκυρώσεως κατά τῶν πράξεων τῆς Διοικήσεως, ἔχει ἐξ αὐτοῦ τοῦ Συντάγματος καί τῶν ἀναφερομένων

εις τήν λειτουργίαν του καταστατικῶν διατάξεων, ὡς βασικὴν ἀποστολήν, τὸν ἔλεγχον τῆς νομιμότητος τῶν διοικητικῶν πράξεων τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας, ἐν περιπτώσει ὁ ἐκτελεστικῆς ταιαύτης παρανομίας, διὰ τῶν ἀποφάσεων του ἀκυροῖ τὰς πράξεις ταύτας, αἵτινες οὐδεμίαν πλέον ἔχουν ἰσχύν. Θέμα, ἀντιθέτως, ἐλέγχου ἐκ μέρους τῆς Διοικήσεως τῶν ἀποφάσεων τοῦ Σ.Τ.Ε. ὁ ἐν τίθεται οὐδ' ἐτέθη ποτέ, ὄχι μόνον διότι τοῦτο θ' ἀντέκειτο καταφῶρος εἰς τὰς κειμένας συνταγματικὰς διατάξεις ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας ἀλλὰ καὶ διότι τοῦτο θά ἐσήμανε πλήρη ἀνατροπὴν τῶν ἀναγνωριζομένων εἰς πᾶσαν ὀημοκρατικὴν πολιτείαν ρόλων εἰς τὴν δικαστικὴν καὶ τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν καὶ θά κατέληγεν εἰς τὴν πλήρη ἐκμηδύνεισιν τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας καὶ ὅθι τοῦ Σ.Τ.Ε., ἀφ' οὗ τὸ τελευταῖον τοῦτο θά ἠλέγχετο, ὡς πρὸς τὴν κρίσιν του, ὁπὸ τῶν ὀργάνων τῆς ἐξουσίας ἐξεινήσης, ἐφ' ἧς ἀσκειῖται ὁ ἔλεγχός του.

Ἄλλως τε, καὶ ἀπὸ τὸ παλαιὸν Σύνταγμα τοῦ 1952 (ἄρθ. 85) καὶ ἀπὸ τὸ Σύνταγμα τὸ ὁποῖον, διὰ τοῦ δημοψηφίσματος τοῦ διεξαχθέντος ὁπὸ τὴν ἀίγιδα τῆς στρατιωτικῆς Κυβερνήσεως, ἐκυρώθη τὸ 1968 (καὶ τὸ ὁποῖον ἰσχύει νῦν μερικῶς καὶ ὅθι ὡς πρὸς τὴν σχετικὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 113), ἡ ἄρσις τῶν συγκρούσεων μεταξύ Συμβουλίου Ἐπικρατείας καὶ διοικητικῶν ἀρχῶν δικάζεται ὁπὸ μικτοῦ δικαστηρίου, τοῦ Δικαστηρίου συγκρούσεως καθηκόντων, εἰς τὸ ὁποῖον, κατὰ τὴν διαδικασίαν τῆ προβλεπομένη ὁπὸ τοῦ Νόμου 406/1914, δύναται, ἐν περιπτώσει ἀμφισβητήσεως τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ Σ.Τ.Ε. πρὸς κρίσιν ὀρισμένης ὀποθέσεως, νά προσφύγῃ ἡ Κυβέρνησις.

Ἐπομένως, ἦτο ἀνεπίτρεπτος ἡ ἐνέργεια τῆς Κυβερνήσεως, ἥτις καθίσταται ἔτι πλέον βαρύτερας μορφῆς διὰ τῆς δημοσιεύσεως ὀπ' αὐτῆς, μετὰ τὴν ἐκδόσιν τῶν

άνωτέρω αποφάσεων του Σ.Τ.Ε., Νομ. Δ/τος διά του οποίου αποφάσεις παντός δικαστηρίου έκδοθεῖσαι καθ' ὑπέρβασιν τῶν ὁρίων τῆς ἀρμοδιότητός των (κατά τήν κρίσιν, φυσικά, τῆς Κυβερνήσεως), κηρύσσονται ἀνυπόστατοι, τοῦτο δέ κατά παραβάσιν, καί ὄχι κατάφαρον, τῶν κειμένων διατάξεων περί ἐλέγχου καί ἐνδίκων μέσων κατά δικαστικῶν αποφάσεων, ἰδίᾳ ὅμως τῶν διατάξεων καί αὐτοῦ τοῦ Συντάγματος τοῦ 1968 (τῆς στρατιωτικῆς κυβερνήσεως), διά του οποίου διαγράφονται συγκεκριμένως καί σαφῶς τά ὄρια ἐκάστης τῶν ἐξουσιῶν (δικαστικῆς, ἐκτελεστικῆς, νομοθετικῆς). Εἶναι, λοιπόν, φανερόν, ἔάν ἔλαβε χώραν ἀνταρσία (REVOLT) κατά τῆς ἐννόμου τάξεως, εἰς ποῖον πρέπει ν' ἀποδοθῆ αὕτη.

6

Γίνεται λόγος περί παραίτησεως τοῦ Προέδρου τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας. Ἄλλὰ ὁ ἰσχυρισμός αὐτός εἶναι ἀντίθετος πρός τήν ἀλήθειαν καί τά πραγματικά γεγονότα. Ἐν πρώτοις, συμφώνως πρός τήν κειμένην νομοθεσίαν (ἀρθ. 5 τοῦ Κωδίκ. Νόμου 3641), ἡ παραίτησις τοῦ δικαστικοῦ λειτουργοῦ ἀπό τοῦ ἀξιώματός του ὑποβάλλεται ἐγγράφως. Ἐν προκειμένῳ ὅμως τοιαύτη παραίτησις ἢ ἄλλου εἴδους ρυθόλογος ὑπεβλήθη, ὡς δέ εὐθέως ἐξ ἀρχῆς ἐδόηλυσεν ὁ Πρόεδρος, οὗτος ἀντιθέτως, εἰς ζητηθεῖσαν ἐκ μέρους τῆς Κυβερνήσεως παραίτησίν του, ἀπήντησεν ἀγγράφως ἀρητοκῶς καί ὄχι πρός τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Δ/τος διά του οποίου ἐγένετο δεκτῆ ὑποβληθεῖσα ὀθεν παραίτησίς του. Ἐάν πράγματι εἶχεν ὑποβληθεῖ τοιαύτη παραίτησις, ἦρκα ἡ Κυβέρνησις νά ἐπικαλεσθῆ καί ἐπιδείξῃ ταύτην πρός ἀντίκρουσιν.

6-7

Ἐπι-πρός τὰ τῆς ἀναμίξεως τοῦ Προέδρου καί τοῦ Συμβουλίου γενικώτερον εἰς πολιτικούς ἐλιγμούς, εἶναι ἀνάξια ἀμφεύσεως.

Εἶναι γνωστή ἡ ἀκεραιότης καί τό ὀφηλόν ἦθος τῶν ἀπαρτιζόντων τό Συμβ. Ἐπικρατείας δικαστῶν, οἱ ὅποιοι τηροῦντες τοὺς Νόμους καί ἐν συνειδήσει τοῦ καθήκοντός των κρίνουν ἐπί τῶν ἀγομένων ἐνώπιόν των ὑποθέσεων.

Καί εἰς τήν προκειμένην περίπτωσηιν ἐτήρησαν τότῃ Νόμον καί διεσφάλισαν θεμελιώδη δικαιώματα τῶν πολιτῶν διὰ τῆς ~~προσφυγῆς~~ παροχῆς εἰς τοὺς προσφυγόντας εἰς τὸ Συμβούλιον ἀνωτάτους καί ἄλλους ~~δικαστάς~~ δικαστάς, τῆς εὐχερείας, πρό τῆς ἀπολύσεώς των, ν' ἀκουσθοῦν καί ν' ἀμυνθοῦν κατὰ τῶν κατ' αὐτῶν αἰτιάσεων. ~~Καί ἐπειδή οὐκ ἔστιν ἐπιτρεπτόν~~ ἕνεσθερον δέ ἐξέφρασαν τήν διαμαρτυρίαν των διὰ τὰ εἰς βάρος τῆς Δικαιοσύνης διαδραματισθέντα, ὅτι ἐκ τῶν ἀνωτάτων μελῶν τοῦ Συμβουλίου διὰ τῆς ἀμέσου ὑποβολῆς τῶν παραιτήσεών των.

Ὁ Ισχυρισμός ὅτι τὸ Σ.Τ.Ε., μῆνας τινας πρό τῆς ἐκδόσεως τῶν ἀνωτέρω ἀποφάσεων εἶχεν ἐκδόσει ἀντίθετον ἀπρριπτικὴν ἀπορριπτικὴν ἀπόφασιν ἐπὶ ὁμοίας ὑποθέσεως, εἶναι, κατ' ἀρχήν, ἀληθές. Πλὴν ὅμως, τὸ μὲν οὐδόλως κωλύεται οἰονόηποτε Δικαστήριον, καί ὀφ' οὗ διαφορὸν ἐν μέρει σύνθεσιν, ὡς ἐν προκειμένῳ, νά κρίνη ἄλλως ἐπὶ ὁμοίας ὑποθέσεως, ἐάν θεωρήσῃ τῆς προγενεστέρων ἀποφάσεω του ὡς ἐσφαλμένην, τὸ δέ παρασιωπᾶται τὸ οὐσιῶδες γεγονός, ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζονται κυρίως αἱ ἀνωτέρω μεταγενέστεραι ἀποφάσεις, ὅτι κατὰ τὸ μεταξύ τῆς πρώτης ἀποφάσεως καί τῶν ἐκδοθειῶν, μεταγενέστερον, ἀνωτέρω ἀποφάσεων, ἐδημιουργήθη νέον νομοθετικόν καθεστῶς, διὰ τῆς ἐκδόσεως, μετ' ἀναδρομικῆς ἰσχύος ἀπὸ τοῦ 1956, τοῦ Νομ. Δ/τος 192, διὰ τοῦ ὁποίου ἀνεγνωρίσθη εἰς τὰς ἀνωτέρω ἀπολύσεις τῶν δικαστῶν, πειθαρχικὴ χροιά, λόγῳ τῆς ὁποίας, κατὰ τήν κρίσιν τῶν τελευταίων ἀποφάσεων, ἐπιβάλλεται ἡ προηγουμένη κλήσις πρὸς ἀκρόασιν τῶν κρινομένων πρὸς ἀπόλυσιν, ἐνῶ ἡ προηγουμένη ἀπορριπτικὴ ἀπόφασις, ἐπὶ τῆ βάσει τοῦ τότε νομοθετικοῦ καθεστώτος, ἐστηρίχθη εἰς τήν κρίσιν περὶ τῆς φύσεως τῆς γενομένης ἀπολύσεως οὐχὶ λόγῳ πειθαρχικῆς ποινῆς ἀλλὰ λόγῳ διοικητικοῦ μέτρου, δι' ὃ, κατὰ τήν σχετικὴν κρίσιν, ἦεν ἀπαιτεῖτο προηγουμένη κλήσις πρὸς ἀκρόασιν.